

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

27 mai 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinând, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 13 noiembrie 2014 și deciziei Colegiului penal Curții de Apel Chișinău din 12 februarie 2015, declarate de procuror și de inculpatul

Postică Petru Alexandru, născut la 20 octombrie 1956, originar și locuitor al s. Molești, r-nul Ialoveni, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale;

Termenul de examinare a cauzei

în instanța de fond: 19 decembrie 2012 – 13 noiembrie 2014,

în instanța de apel: 08 decembrie 2014 – 12 februarie 2015,

în instanța de recurs: 23 aprilie – 27 mai 2015;

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 13 noiembrie 2014, Postică Petru a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoare a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 an.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Gorbaciov Vladimir prejudiciul material de 10.210,28 lei și cel moral de 5000 lei. În rest acțiunea civilă a fost respinsă.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că la 03 septembrie 2012, în jurul orei 16.30, Postică Petru, deplasându-se cu autocamionul de model „ZIL-130”, n/î BL CM 609, în mun. Chișinău pe str. Vadul lui Vodă din direcția str. M. Sadoveanu spre direcția str. Uzinelor, apropiindu-se de intrarea la piața comercială din str. Vadul lui Vodă 19, nu a respectat cerințele art. 45 (1) a Regulamentului de Circulație Rutieră care prevede că: „conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; d) situația rutieră”, fără a se asigura a început manevra de virare la dreapta, adică și-a schimbat direcția de deplasare, prin ce a încălcat cerințele art. 39 (1) a Regulamentului de Circulație Rutieră care prevede că: „înaintea începerii deplasării, reîncolonării sau altei schimbări a direcției de mers, conducătorul de vehicul trebuie să se asigure că această manevră va fi executată în siguranță și nu va crea obstacole pentru ceilalți participanți la trafic”, și ca urmare a comis tamponarea cu aripa din față dreapta a autocamionului, a biciclistului Gorbaciov Vladimir, a.n. 1989, care se deplasa regulamentar pe marginea dreaptă a carosabilului în aceeași direcție cu autocamionul „ZIL-130”, adică conform art. 109 pct. (1) a Regulamentului de Circulație Rutieră care prevede că: „Conducătorii de biciclete trebuie să circule pe drumul public numai într-un singur rând, menținând în timpul deplasării, în raport cu marginea din dreapta a carosabilului, un interval nu mai mare de 1 metru”, cauzându-i, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2989/D din 13.11.2012, vătămare corporală gravă.

Instanța a reținut că inculpatul nu recunoscut vina și a declarat că cotind la dreapta, s-a uitat în oglindă și a văzut biciclistul în urma sa, a frânat și în timpul când mașina era oprită biciclistul s-a lovit de partea dreaptă a camionului, fiind aruncat jos.

Totodată, vinovăția inculpatului este integral dovedită și prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Gorbaciov Vladimir a declarat că, deplasându-se pe str. M. Dragan cu bicicleta a fost lovit de un camion, după care nu ține minte nimic, deoarece s-a trezit la spital.

Martorul Baleca Vitalie a specificat că a văzut cum autocamionul inculpatului a frânat puțin și a virat spre dreapta. Nu a văzut avertizorul de semnalizare aprins. Biciclistul s-a izbit în aripa dreaptă a autocamionului și a fost aruncat.

Martorul Moreșanu Ruslan a indicat că a văzut cum biciclistul se deplasa paralel cu autocamionul de model ZIL, lângă trotuar, fiind lovit de acest autocamion.

Martorul Doroftei Serghei a declarat că nu a văzut impactul, dar a văzut că biciclistul se deplasa paralel pe partea dreaptă a carosabilului. După impact, autocamionul de model ZIL era puțin îndreptat spre dreapta.

Martorul Chiriac Alexandru a relevat că autocamionul inculpatului a semnalizat că virează la dreapta, după care a stopat, iar după câteva clipe între el și

bordură a trecut biciclistul foarte rapid și s-a tamponat în roata dreaptă a autocamionului.

Martorul Cîrhana Veaceslav a declarat că a văzut autocamionul care a încercat să vireze spre piață, iar biciclistul s-a tamponat în roata dreaptă a autocamionului. Autocamionul în momentul tamponării era stopat, roata era cotită pînă la 1 m.

Martorul Moscalu Mihail a relatat că se deplasa în spatele autocamionului inculpatului, care a semnalizat că cotește la dreapta. Numai a început să facă cotitura de aproximativ un metru și brusc s-a oprit, iar pe lîngă ei a mers o bicicletă și sa lovit în roata automobilului, bicicleta a fost aruncată în partea dreaptă, dar biciclistul a zburat peste capotă, apoi a chemat ambulanța. Autocamionul a stopat, după care sa produs tamponarea.

Vina inculpatul la fel este dovedită și prin procesul-verbal de cercetare a locului accidentului rutier, cu tabel fotografic și schița accidentului rutier, raportul de expertiză medico-legală nr. 2693/D din 05.10.2012, că lui Gorbaciov Vladimir i-au fost provocate leziuni corporale sub formă de traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin contuzie cerebrală medie, fractură liniară a osului occipital pe dreapta cu trecere la baza craniului, hemoragie subarahnoidiană, plagă contuză a gambei stîngi, excoriații a brațului stîng, care a fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, care prezintă pericol pentru viață, și în baza acestui criteriu în comun se califică ca vătămare corporală gravă.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza prevederilor art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere de către persoana care conducea mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare gravă a integrității corporale și a sănătății.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, că aceasta este una gravă, că inculpatul este șofer profesionist, nu a avut anterior asemenea încălcări, profesia de șofer este sursa de existență a familiei lui, că circumstanțe agravante nu au fost stabilite, concluzionînd că reeducarea și corectarea inculpatului este posibilă cu aplicarea-i prevederilor art. 90 Cod penal, adică cu suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate.

3. Procurorul a declarat apel, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care Postică Petru să fie condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar de tip deschis.

Apelantul a indicat că instanța nu a luat în considerație faptul că inculpatul, în dorința sa de a se eschiva de răspundere penală, atît la faza, urmărire penală, cît și în cadrul examinării judecătorești, nu și-a recunoscut vinovăția, nu a întreprins careva măsuri îndreptate spre recuperarea părții vătămate a prejudiciul material și moral cauzat în urma acțiunilor sale infracționale.

Mai mult, inculpatul s-a eschivat de a se prezenta în instanță, fiind anunțat în căutare și pe numele lui fiind emis un mandat de arestare.

Conform art. 2 alin. (2), 61 Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnăților, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea lor. Astfel, în privința inculpatului urmează să fie aplicată o pedeapsă cu închisoare, deoarece a comis un accident rutier provocând vătămare corporală gravă părții vătămate, în urma ignorării totale a prevederilor Regulamentului Circulației Rutiere, inculpatul conștientizând că mijlocul de transport este un izvor de pericol social sporit pentru participanții la trafic, mai ales că în prezent se comit cu frecvență sporită asemenea accidente.

3.1 A declarat apel și inculpatul, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat, din lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii.

Apelantul a invocat că autocamionul de model „ZIL-130” staționa la momentul tamponării, iar careva probe incontestabile ce ar dovedi vinovăția lui nu au fost prezentate.

El a virat la dreapta foarte încet și în acel moment a văzut că pe partea dreaptă a carosabilului se deplasa la vale un biciclist cu o viteză foarte mare, atunci el a stopat brusc automobilul, inclusiv și cu frâna de mână, și peste câteva clipe s-a lovit biciclistul de automobilul care deja staționa. Biciclistul s-a lovit de aripa dreaptă a automobilului, fiind aruncat peste capotă. Imediat a început să-i acorde primul ajutor, anunțând totodată salvarea și poliția.

Declarațiile martorului Baleca V. nu sunt concrete, pe când partea vătămată Gorbaciov Vladimir a dat declarații haotice.

Vinovat de comiterea accidentului rutier este biciclistul Gorbaciov Vladimir, care se deplasa cu bicicleta cu o viteză sporită și a încălcat prevederile art. 45, 109 alin. (2) RCR, care prevăd că „în afara intersecțiilor, în cazul în care pista pentru bicicliști se intersectează cu drumul public și această intersectare este neregulată, conducătorii de biciclete trebuie să cedeze trecerea vehiculelor care circulă pe drum”.

Nu au fost prezentate careva probe ce ar dovedi vina lui în comiterea infracțiunii imputate.

Martorii Cîrlan V., Chiriac A. și Moscalu M. direct confirmă că nu din vina lui inculpatului, dar din vina lui Gorbaciov Vladimir s-a produs accidentul rutier.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 februarie 2015, ambele apeluri au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că vinovăția inculpatului este dovedită prin probele administrate pe cauză, și anume: declarațiile părții vătămate Gorbaciov V., martorilor Baleca V., Moreșanu R., Doroftei S., Chiriac A., Cîrhana V. și Moscalu M., procesul - verbal de cercetare a locului accidentului rutier, cu tabel fotografic și schița accidentului rutier, raportul de expertiză medico-legală nr. 2693/D din 05.10.2012.

Astfel, instanța de fond a stabilit o corectă situație de fapt, dînd acțiunilor reținute în sarcina inculpatului o încadrare juridică corespunzătoare, și anume că el a comis infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii comise, de lipsa circumstanțelor agravante, că scopul legii penale este de restabilire a echității sociale, că corectare inculpatului este posibil de realizat cu suspendarea condiționată a pedepsei aplicate.

Argumentele procurorului că această pedeapsă este prea blândă sunt neîntemeiate, dat fiind că sancțiunea penală a fost determinată în deplină conformitate cu legea și criteriile de individualizare a pedepsei.

Sunt exagerate solicitările acuzatorului de încasare din contul inculpatului a prejudiciului material de 16.210,28 lei și a celui moral de 150.000 lei, căci recuperarea prejudiciului urmează să fie echitabilă și nepărtinitoare, fără depășirea limitelor rezonabile ale întinderii prejudiciului. Totodată, partea civilă nu a atacat sentința în privința laturii civile, ceea ce dovedește că este de acord cu soluția instanței de fond privind admiterea parțială a pretențiilor civile.

Motivele invocate de către inculpat nu se regăsesc pe suportul factologic existent în cauza penală.

Vina inculpatului în comiterea accidentului se confirmă și prin faptul că biciclistul a fost tamponat cu aripa din fața dreaptă a camionului, în momentul manevrei de cotire la dreapta. Astfel, se exclud afirmațiile inculpatului că vinovat de comiterea accidentului rutier este partea vătămată.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie exclusă din condamnare aplicarea art. 90 Cod penal.

Recurentul a indicat că în ambele instanțe inculpatul a pledat nevinovat, nu a întreprins măsuri în vederea recuperării prejudiciului cauzat părții vătămate, ceea ce denotă că el a manifestat de la bun început o indiferență totală față de urmările survenite, nu a conștientizat consecințele încălcării legii și în astfel de împrejurări nu se va atinge scopul pedepsei penale.

La stabilirea pedepsei, instanța de apel urma să țină cont că obiectul infracțiunii incriminate inculpatului îl constituie relațiile sociale referitoare la securitatea circulației, mai mult ca atât, viața și sănătatea persoanei, care sunt valori incomensurabile. Pentru motivele specificate și în colaborare cu art. 61 și 75 Cod penal, în privința făptașului deja nu mai pot fi folosite măsuri de constrângere mai blânde ca închisoarea. Unica și indiscutabilă metodă de reeducare și corijare, este condamnarea inculpatului la pedeapsa reală.

Concluziile instanței de apel în partea individualizării pedepsei sunt greșite și neconforme scopului legii penale, astfel decizia instanței de apel este pripită și neîntemeiată, deoarece careva temei pentru aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal pe cauză lipsesc.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în partea individualizării pedepsei.

5.1. A declarat recurs ordinar și inculpatul, în care solicită casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că autocamionul de model „ZIL-130” staționa la momentul tamponării, iar careva probe incontestabile ce ar dovedi vinovăția lui nu au fost prezentate.

El încet a virat la dreapta și în acel moment a văzut că pe partea dreaptă a carosabilului se deplasa la vale un biciclist cu o viteză foarte mare, atunci a stopat brusc automobilul, inclusiv și cu frâna de mână și peste câteva clipe s-a lovit biciclistul de automobilul care deja staționa. Biciclistul s-a lovit de aripa dreaptă din față a autocamionului, fiind aruncat peste capotă. După aceea imediat a acordat primul ajutor, anunțând totodată salvarea și poliția.

Martorii Cîrlan V., Chiriac A., Moscalu M. și Moreșanu A. au depus depoziții veridice, iar depozițiile martorului Baleca V. nu sunt concrete, pe când partea vătămată a depus depoziții haotice.

Vinovat de comiterea accidentului rutier este biciclistul care se deplasa cu o viteză sporită, nu s-a asigurat și a încălcat prevederile art. 45, 109 alin. (2) RCR care prevăd că: „în afara intersecțiilor, în cazul în care pista pentru bicicliști se intersectează cu drumul public și această intersectare este nedirijată, conducătorii de biciclete trebuie să cedeze trecerea vehiculelor care circulă pe drum”.

Nu au fost administrate careva probe ce ar dovedi vina lui în comiterea infracțiunii imputate.

Martorii Cîrlan V., Chiriac A. și Moscalu M. direct au confirmat că nu din vina lui, dar din vina lui Gorbaciov Vladimir s-a produs accidentul rutier.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor respective pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rînd, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că, în recursul ordinar al procurorului este invocat în drept și temeiul din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel (*pct. 5 din decizie*).

Totodată, recursul ordinar declarat de inculpat este fondat în drept pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede drept temeiuri pentru recurs că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 5.1. din decizie*).

Totodată, în recursurile respective, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat asupra căror motive concrete, invocate în apel, nu s-ar fi pronunțat instanța de apel în raport cu circumstanțele relevate în descriptivul deciziei contestate, inclusiv cele indicate în pct. 4 din prezenta decizie, și care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (pct. 5 și 5.1. din decizie).

Rezultă, că recursurile ordinare menționate nu îndeplinesc cerințele legale de conținut în aspectul dat, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare ale procurorului și inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2 și 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind vinovăția inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului, a părții vătămate Gorbaciov Vladimir, a martorilor Baleca V., Moreșanu R., Doroftei S., Chiriac A., Cîrhana V. și Moscalu M., procesul - verbal de cercetare a locului accidentului rutier, cu tabel fotografic și schița accidentului rutier, raportul de expertiză medico-legală nr. 2693/D din 05.10.2012, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101

alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenții, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, care denotă în mod concludent că inculpatul, efectuând cu autocamionul virarea la dreapta a creat obstacole pentru ceilalți participanți la trafic, adică pentru partea vătămată care circula cu bicicleta regulamentară.

La stabilirea pedepsei instanțele de fond și de apel just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 61, 75 și 90 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. La stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*f.d. 158, 190, pct. 2 și 4 din decizie*).

Mai mult, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și menționate la pct. **5-5.1.** din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei, inclusiv în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propune procurorul și inculpatul, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

Pe lângă aceasta, motivele invocate în recursurile de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2, 4, 5-5.1 din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*), nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că

hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procuror și de inculpatul Postică Petru Alexandru împotriva sentinței Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău din 13 noiembrie 2014 și deciziei Colegiului penal Curții de Apel Chișinău din 12 februarie 2015, deoarece sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 24 iunie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco